

Formue til Theatrets Drift ikke kan passere, har den med Hensyn til Spørgsmaalet om Reservecfondens Brug til den ny Theaterbygning m. m. delt sig i et Flertal (B. Christensen, Sæhle og Høgsbro) og et Mindretal (Levy).

Næst at bemærke, at dette Mindretal har valgt en mindre korrekt Betegnelse ved at kalde Kontoen „Udgifter vedkommende den indre Udstyring af det ny Theater m. v.“, skal Udvalgets Flertal tillade sig at udtale, at det forekommer os uforklarligt, hvorledes samme Mindretal paa det ene Sted kan erklære det for ulovligt at raade over den opsparede Formue uden Bevilling, paa det andet derimod at erklære det samme for tilladeligt. Er det uheldig at anvende den nævnte Formue uden Bevilling til Driften, saa maa det fornuftigvis være end mere utilstedeligt at bruge den til Theaterbygningen eller dennes Udstyr, saa meget mere som Drifts- og Bygningsudgifterne paa en høist besynderlig Maade findes sammenblandede i Regnskaberne. Medens vi i det Sele taget med Hensyn til Theaterbygningens Historie kunne henvise til den udsørlige Fremstilling, som findes i Flertallets Udvikling, hvortil vi Intet have at sige, skulle vi med Hensyn til Statsrevisionens Mindretals Bemærkninger udtale, at Udgangspunktet for samme forekommer os mindre korrekt. Naar det nemlig deri under Henvisning til Forhandlingerne i Rigsdagen søges godtgjort, at Theaterlovens Bestemmelse om Tidsfristen, inden hvilken Theatret skulde være færdigt, var lige saa usraivigelig som Forfristen om, hvor meget det maatte koste, saa er herved overset, at Loven Landsstinget fik sin endelige Form, og at netop der den omhandlede Bestemmelse blev til paa en saadan Maade, at der efter de i denne Anledning faabne Udtalelser ikke kan være Tvivl om dens rette Forstaaelse. Ordføreren for de Endringsforslag, som vare stillede til Lovforslaget's 2den Behandling, P. Loug, yttrede nemlig (Sp. 2870—71): „Naar den ny Theaterbygning altfaa er saa vidt færdig ved Udløbet af et Spilleaar, at den ved næste Spilleaars Begyndelse vil kunne tages i Brug, da er Tiden kommen til at rive den gamle Bygning ned. Det er dette, der er udtrykt i mit Endringsforslag. . . .“. Ved dette Endringsforslag udgik den Bestemmelse, at den ny Theaterbygning „senest“ den 1ste September 1874 skulde være færdig og tagen i Brug, og deri, at Ordføreren siger „et Spilleaar“ og derimod ikke „Spilleaaret“ 1873—74, ligger jo aabenbart, at der ikke var givet nogen Nødvendighed, men kun en Mulighed for den gamle Theaterbygning's Nedbrydelse efter det nævnte Spilleaars Slutning; thi, om Nedbrydelsen skulde finde Sted, maatte afhænge af, om den ny Bygning var saa vidt færdig, at den kunde tages i Brug ved det næste Spilleaars Begyndelse. Hvis ikke, maatte selvfølgelig baade den gamle Bygning's Nedrivelse og den nye Bygning's Indvielse opsættes et Aar. Da Lovforslaget var vendt tilbage til Folkethinget, hvor det ikke paany blev ændret, erklærede Forslagsstilleren, Sæhle, at han ikke kunde have Noget imod den foretagne Endring, ifølge hvilken den gamle Theaterbygning i de tre Sommermaaned, som gaa forud for Theatreaaret 1874—75, — saaledes som han udtrykte sig (Sp. 7384) — „kan nedrives“; ogsaa han opfattede altfaa den strax derefter endelig vedtagne Bestemmelse, som om derved kun var givet en Mulighed („kan“), ikke en Nødvendighed. Da saaledes Udgangspunktet for Mindretallets Betragtninger ikke er rigtigt, saa ere de Slutninger, som det vil bruge derfra med Hensyn til Ministerens Pligt til ubetinget og uden at tage Hensyn til Andet at drage Omsorg for Theaterbygningens Fuldbendelse inden den i Loven nævnte Frist, uholdbare. Ikke mindre paafaldende er den Maade, hvorpaa Statsrevisionens Mindretal søger at forsvare Ministeriets Dispositioner over Reservecfonden, naar det hedder, at Statsrevisionen har hævdet og Rigsdagen ikke underkendt, at Ministeren var ubesjætt til at raade over Fonden uden Bevilling, men at han ikke havde underkastet sig denne Bestemmelse, thi det ses ikke, hvorledes en Minister kan væge sig ved at følge en af Rigsdagen vedtagne Beslutning (se Finantslovens Punkter 7 og 9). Ministeren kan ikke tiltage sig nogen Myndighed over nogen Del af Statsformuen uden dertil at have indhentet Rigsdagens Samtykke. Bevillingsmyndigheden har altid fastholdt, at Ministeren vel frit kunde raade over Theatrets Midler i det enkelte Aar, saaledes at han endog kunde stikke Gjælden, naar denne kun blev betalt i det løbende Finantsaar, hvormod Rigsdagen altid har modfat sig en vilkaarlig Anvendelse af de fra Aar til Aar opsparede Midler. Det er derfor en uberettiget Slutning, naar samme Mindretal mener, at Ministeriet var fuldstændig berettiget til efter eget Lykke at anvende de gennem flere Aar opsamlede Midler istedetfor at bruge dem i hvert enkelt Aar for sig, tilmed da et enkelt Aars Overskud ikke kan kaldes Reservecfond, eftersom en saadan jo først fremkommer ved Sammenlægningen af flere Aars opsparede Midler. Som bekendt kan et i det ene Aar besparet Beløb ikke uden Gjenbevilling eller uden udtrykkelig Hjemmel anvendes i et følgende. For saa vidt endelig Mindretallet søger at hevde den Opsættelse, at den Merudgift, som er fremkommen ved Anskaffelse af Dekorationer, Garderobes, Løst Svantarium, Bøhave o. desl. eller hvad der overhoved kan henregnes til Theatrets videre Udstyr, maa ligge uden for den i Theaterlovens § 1 nævnte Byggesum, saa er det selvfølgelig aldeles urigtigt. Rigsdagen har i Et og Alt til Theatret bevilget „indtil 220,000 Rd.“, og Loven selv indeholder end ikke den mindste Antydning af, at noget yderligere Beløb af de Bevillingsmyndigheden undergivne Midler kunde anvendes til eller i Anledning af